

„Частицата-слънчева свѣтлина се спрѣла на единъ листъ. Налегнало я на сънъ, и тя заспала на листа, както дѣте въ люлчица. И веднага била просмукана отъ него.

„Дървото остарѣло и паднало. Дълго лежало въ влажната блатна земя и отпочивало. Малко-по-малко на това мѣсто, дѣто била гората, появило се море. Морскитѣ вълни засипали стѣблата съ пѣсѣкъ, глина и земя. Рибитѣ пѣргаво плували надъ тѣхъ. Отгорѣ имъ пѣлзѣли раци. Морскитѣ вълни навлекли надъ дърветата още повече пѣсѣкъ и глина и ги погребали. Подъ тежестъта на насипанитѣ пластове дърветата не гниели, а все твърдѣли. Тѣхната дървесина се обърнала на черъ камѣкъ—каменни вжглища.

„Въ дълбочината на земята изъ каменнитѣ вжглища отъ вжтрѣшния огънь на земята, протекълъ нефтъ. Частицата свѣтлина, която по-рано била на слънцето, сега била тукъ; тя още лежала и дрѣмала, но вече въ теченъ нефтъ.

„Минали се вѣкове. Дѣното на морето почнало бавно да се надига. Водата спаднала и тамъ, дѣто нѣкога било гора, вмѣсто море станало пакъ суша. Минали се още вѣкове, на това мѣсто се заселили хора. Тѣ пробили земята, изкопали кладенци и нефтътъ по тржби потекълъ навънъ. Работници прѣчистили нефта налѣли го въ теникии и го изкарали за проданъ. Търговецътъ продалъ на своята мама прѣчистенъ нефтъ, нареченъ *гасъ*. И тази гасъ е налѣна въ лампата. Гасъта се надига по фитиля и щомъ я запалимъ гори. Запалената слънчева свѣтлина се събужда, освѣтява стаята, освѣтява и тѣзи редове. . .“

— Владю, ти си заспалъ? А пѣкъ имашъ голѣмъ урокъ за утрѣ, — казала майка му като го бутала по рамото.

Владю се стресналъ и се заловилъ за урока си. Лампата вече мълчала и прилежно свѣтѣла въ книгата му.